

(המשך מעמוד 27)

שישה ילדים ועוד היד נטויה.

איקא ישראלי - שאינו רב מוסמך, כפי שכתוב בטעות בעיתונים - השתנה מאוד. הוא בהחלט לא מנותק מעולמו־אנו. אם כי הוא מספר לי שאינו קורא עוד ספרות יפה. אינו צופה בטלוויזיה. הוא עדיין מדבר באותה העברית הצברית השורשית. אם כי נמנע מלהשתמש. כהגדרתו, במילים גסות. לאורי זוהר, הוא מספר לי, זה היה קשה מאוד. גם לו ולמרדכי ארנון יש ירחם השם. לעיתים מעידות.

הוא נשוי לסנונית, אחות אליה. אשת אורי זוהר. סנונית, שהיתה נשואה לטייס חיל־האוויר, חזרה בתשובה אחרי נפילת בעלה. שהוא אבי שלושת ילדיה. לזוג שני ילדים משותפים. מתייתהו בן 4 מרים בת שנה. וסנונית נמצאת כעת בחודשי הריונה הראשונים.

מי שלא ראה את איקא עם ילדיו, לא ראה מטמורפזה מימיו. דומה שרק פאותו רגע בו ראתי אותו יושב על מעקה הצר־ביתו בשכונת מטסדורף. כשילדיו על ביכיו. הבנתי את אשר קרה לאיש הזה. אם לא הייתי חוזר בתשובה, יש להניח שלא היו לי היום ילדים. הוא אמר לי ועיניו קורנות. האיש שהיה במשך שנים

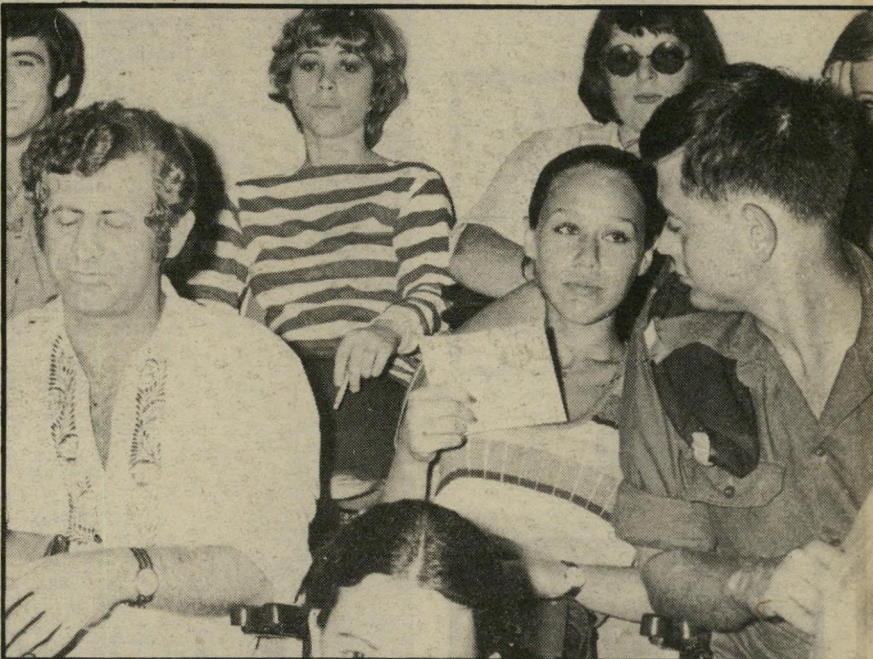
החוזרים בתשובה כאלה שהיו בוודאי מתנגלים לסמים ולצרות אימות אף יותר מהדת.

אך יחד עם זאת נשאלת השאלה: מה קורה מה! אם החזרה בתשובה היא אופנה, אם כך זוהי אופנה הנמשכת כבר יותר מעשר שנים. בכל יום מצטרפים חוזרים חדשים. בבית־המדורש מגשתי דייל באל על, סטודנטים לקולנוע ואחרים. ולמרות שאני בטוחה שטוב להם יותר מאשר רע. למרות שאני יודעת כי לאותם מבין מכריי שחזרו בתשובה טוב היום לאין ערוך משהיה להם בעבר, אני עדיין מפחדת מתופעת החומייניזם. המחזירה אותנו אל הדת בלי לשאול שאלות.

גורלם של ההורים שהדת נתקה אותם מבניהם רע ומר. אך כל רבני השיבה מתכנסים כדי לשכנע אותי כי זו אשמתם של ההורים שאינם מוכנים לקבל את ילדיהם.

אני באופן אישי חושבת כי מוטב לחזור בתשובה אל דת משה וישראל, מאשר לברוח. למשל, אל הגורו מהארג'י. אולי אין בכך משום נחמה, אך חצי ודאי שיש.

לפני 13 שנים חזרת בתשובה. איך זה קרה?

איקא עם נערות הבהמה (1969) חטאתי והחטאתי את הרבים!

איקא עם נורית (בת אשתו) וילדיו מתתיהו ומרים ילדיו גילו בי רגשות שלא ידעתי קודם...

ארוכות - כמעט 45 שנים - רווק מושבע, הוא כעת בעל בעמיו, איש מישפחה הרואה בקן המישפחתי את מרכז חייו.

לאיקא ישראלי החזרה בתשובה עשתה טוב. אם לא היה חוזר בתשובה, היה מזדקן כמו נערי־זוהר אחרים, שאנחנו רואים משתטים בנשט. יש להניח שגם לאחרים החזרה בתשובה עשתה טוב. יש בין

מבחינה הלכתית אני מה שנקרא 'תינוק שנשבה'. כלומר, לד שגדל בין גויים ולא ידע שיש תורה ויש מצוות. עכשיו, כשגילה, אין טענות אליו. הרי לא ידע מקודם, וזה בבחינת גילוי מחדש.

מה שקרה אצלי זה התלך שנמשך הרבה שנים. נגיד ככה: תמיד ירדתי שכנראה קיימת מערכת נוספת, גבוהה יותר, מזו הקיומית שאנו מכירים. שנים רבות חיפשתי דרכים להגיע להכרת המערכת ולהכניס אותה כרלוונטית בתוך מערכת־הקיום שלי. העולם מוצף היום בהצעות, שדרכן אמור האדם לגלות את המערכת העליונה. ובאמת, חלק מההצעות האלה ניסיתי.

למשל? לא חשב.

קשה לך היום לדבר על ההתי נסיונות שלך בכמיום?

לא רוצה לדבר היום על עניין הסמים המדיטציה והיגוה. ניסיתי את כולם. הם נתנו לי תקופה מסוימת אשליה, אבל הם בלון.

היית מראשני הבהמה התל־אביבית שהתנסו בחווית הסמים.

הייתי גם מהראשונים שעשו מדיטציה. וכל זה כדי לגלות את אותה מערכת עליונה, לא כדי לספק תענוגות סייסיים?

התענוגות הפייסיים היו פועל יוצא ומאוד נעים. כל מה שאני עושה הוא מאוד נעים. אני לא טיפוס סובל. קיוויתי שהסמים יובילו אותי לגלות מציאות גבוהה יותר. כשהרגשתי שזה בלון, הפסקתי עם הסמים.

אחרי כמה זמן הפסקת עם הסמים?

שנה־שנתיים. עשיתי מדיטציה והייתי צימוני. חיפשתי את אותה מערכת גבוהה, שאפתי לחיים עם משמעות. השאיפה הוו היתה לי עוד מהבית, מהקיבוץ, מהאמנות. בכל דבר שעשיתי, חיפשתי משמעות עמוקה יותר.

היתה לך, למרות זאת, תרמית של פלייבוי, מבלה גדולה, אוהב נשים, מסיבות וסמטצים. כל זה היה חיצוני?

מי שהכיר אותי אז מאוד מקרוב, ידע שזה חיצוני. יש כאלה שאצלם הבילוי, הנשים, המסיבות היו הכל. אני בכל זאת ציירתי, קראתי, התעניינתי ועסקתי בפוליטיקה. תמיד היה רובד נוסף, רציני, לכל מה שעשיתי. לא הייתי מהפשוטים שהסתפקו כריסקוטקים.

„רוב הדברים בקולנוע אסורים, כי הם צריכים להיות בין אדם לעצמו, ויש בהם חוסר־צניעות. הקולנוע והטלוויזיה הם ביובוז'זמן, דברים חסרי־חשיבות”

היה לך דיסקוטק, אימפרוביזציה שמו.

נכון, היה לי דיסקוטק שכל תל־אביב כילתה בו. אך יחד עם זאת הייתי חבר בתנועות פוליטיות מהפכניות והשתתפתי בהרבה הפגנות.

בלי להוכיח שמות, אנחנו מכירים את אלה שמבלים ושוהו כל מה שיש להם.

בדיעבד, אתה מצטער על התקופה ההיא של ההזללות?

זו לא שאלה טובה, אני לא יכול לשנות את זה. הרעיון ההיפותטי, מה הייתי עושה אילו נולדתי מחדש, לא עולה בדעתי. אני לא מתמודד עם זה, כי זה לא יכול להיות. אני רק מקווה שהדרך שבה בחרתי תכפר על שגיאות העבר.

בשפגשתי אותך לראשונה אחרי שהסכת דתי, אמרת לך כי בשביל כל אותן נערות שפיתית תצטרך לחזור אלף שנים בתשובה. איך אתה מרגיש היום, בשאתה חושב על הנערות האלה?

אני חושב שחטאתי והחטאתי את הרבים.

כמו שאתה היום, יהודי אדוק בדתו ומאמין, מה זה עושה לך מעבר לזה שאתה מכה על חמא?

אני משער שכל הנשים שהתפתו עליידי היו מגיעות לכך בלעדי. לחלק מהן עשיתי טוב יותר, כאשר עזרתי להן לצאת מהשיגרה המרכזת של חיים במיסגרת מוגבלת מאוד, ואפשרתי לא רק לנשים אלא גם לגברים לבדוק מיסגרות נוספות. חלק מהנשים האלה או שהגיעו או שברוך

אלינו. חלק מהדברים המחזירים אדם אל הדת זה שמתאפשרת לו דרך לצאת מהשיגרה של המערכת שהוא חי בתוכה.

„אני חושב שלשלום יש עדיפות גבוהה מאוד. ולכן כל דבר הכוגע בשלום יש לוחר עלי. כך, למשל: טריפוריות, שמוחים, כיבוש”

איך, בעצם, התוודעת אתה אל הדת?

זה היה צירוף של המון מיקרים קטנים. הייתי בצפת, והכרתי קבוצת נופשים דתיים. הכרתי כמה בנות שהלכו במיכנסיים קצרים, וזה היה דתי נורא בעיניי שהן אמרו אלוקים. אחר כך הכרתי מרצה שעשה השוואה בין חסידות וויבורהיים, הכרתי אדם שנתן לי ספר של מרטין בובר, ואז הכרתי את עורכת הסרטים אורה שאן, בתה של השחקנית נאוה שאן. היא הכירה לי ירד שלם, שלמד בישיבה של זרזקים בהרציון. אורה עצמה חזרה בתשובה.

באתי לבקר בישיבה, ולאט־לאט, בלי החלטת גדולה, מצאתי עצמי גם דתי.

בזמן השיטוטים והחזורים שלך אחר הדת, שיתפת מישהו כמה שקורה לך?

לא, אני אף פעם לא משתף אנשים במה שקורה לי.

ובכל זאת, ידעו בתל־אביב שאיקא, כמו שקראו לזה אז, מתחפה בכיוון הדת.

טוב, השמועות התחילו לעוף, ובכלל היה מאורע מעניין. ירדתי לתל־אביב. החברה היו אצל בחורה בשם רפנה. כולם היו שם: ז'ק קטמור ואן טוכמאיי, טלי עמרמי, דויד גרינברג, אורי כגן ואחרים. כולם היו זרוקים, שמעו מוסיקה אמרתי: חברה, באתי להיפרד. מה, להיפרד? הם אמרו, מה, בסך הכל אתה נוטע לירושלים אמרתי להם: לא, באתי להיפרד מהחיים הקודמים שלי. הם התחילו לבכות ממש, קטמור ורפנה. הם הבינו שאני הולך לכיוון אחר לגמרי.

עליתי לירושלים, המשכתי לבוא לבקר, וראיתי שלא כליך מרוצים ממה שקורה איתי. ניסיתי להסביר, לשכנע. הם בשלהם, עסקים עדיין עם הפינק פלודי והסמים. לא היה להם ראש להקשיב לי, אז הפסקתי לבוא.

איך זה מתבצע טכנית, מה עם הדירה שלך, עם הציוורים שלך, הבגדים שלך, סיגנון־החיים שלך?

בשלב מאוחר יותר הוצננו מהבית שלי את התמונות, שיפצנו אותן והפכנו אותן למקום לימוד. לבית לא היה כל ערך בעיניי, בשום פנים. הרי זה לא היה הבית הראשון שעזבתי. קודם לכן עזבתי את פאריס.

אתה היית הראשון מהבהמה שחזר בתשובה. כשהגעת לירושלים, מה מצאת, האם היתה שם כבר קהילה של חוזרים בתשובה?

מצאתי אמריקאים קצת זרוקים, כולם פחות או יותר עם רקע דומה לשלי. אותה מוסיקה, אותה התרבות, התחלתי להתעניין.

„ההורים של סנונית, ואליה שכרו דירה בירושלים, והתחילו לקיים מיצוות. כעת גם המיטעדה שלהם כשורה”

הוקסמתי מהחוכמה הרבה של התלמוד. תמיד הייתי רגיש לחוכמה. התענגתי על העומק והמחשבה, בלי לדבר על דברים אחרים. וכפעם